

Usanç Uykusu

– MESUT ÇİFTÇİ · 05 Temmuz 2024

İnsan bazı sabahlarda uyanmak, yataktan kalkmak ve insanların içerisine karışmak istemiyor. Uykunun huzurlu kollarında kalmak varken hayatın kaosunun ve gürültüsünün içine girmek insan için ne kadar da kötü bir seçenek. Oysa yaşamak için, hayatta kalmak için o kaosun içerisine girmek lazım. Bu durum insan için sıkıntı verici olsa da elzem bir gereklilik. Başka türlü olabilir miydi peki? Başka türlü bir seçenek var olabilir miydi? İllaki eziyetli olan yol mu gerekli olmalıydı insan hayatında? Yaşamak ve hayatta kalmak için mücadele ederek ömrünü harcamak yerine bu ömrü huzur içerisinde geçirmek mümkün olamaz mıydı? Bu sorunun cevabı insanın yeryüzü macerasında gizli. Biz insanlar yeryüzünde hayatta kalabilmek için devamlı suretle çalışmak ve mücadele etmek zorunda kaldık. Bu kimi inanışlara göre bir tür cezaydı, kimi inanışlara göre ise hayata kalmanın getirdiği bir yükümlülük. Ancak biz toplumları bu yüzden inşa etmedik mi? Yoksa toplumsal yaşam tarihsel süreç içerisinde yalnızca nüfus artışı ile kendiliğinden mi gerçekleşti?

Bireysel yaşamında problemlere sahip olan bir insan kuşkusuz toplumsal yaşam içerisinde de sığ liman bir hayata sahip olamaz. O yüzden yaşadığı toplum içerisindeki yaşanan problemlerin çözümü için topluma değil bizzat bireye başvurmak gerekir. İnsan her ne kadar alışabilen bir varlık olsa da problemlerin ve sıkıntıların alışılabilir bir tarafı yoktur. İnsan keskin bir acıya nasıl alışamazsa bu tür bir probleme de alışması mümkün değildir. Ancak hayatta insanın değiştiremeyeceği gerçekler ve durumlar vardır. Örneğin insan içerisinde yaşadığı toplumun genel eğilimlerini ve düşüncelerini değiştirecek güce sahip değildir. Örneğin Nazi Almanya'sında yaşadığınızı düşünün. Her ne kadar

Nazizm'in yanlış bir ideoloji olduğunu düşünseniz de o toplumda bu eğilimi değiştirebilir miydiniz? Yaşamınız içinden çıkılmaz bir hal alsada bunu yapmanız mümkün olmazdı. Ünlü Yazar Stephan Zweig'in intihar öyküsü aslında bu durumun acı bir hikayesidir. Şöyle bir gerçek var ki; hiç kimse dünyanın insan için güllük gülistanlık süt liman bir yer olacağını garanti vermedi insana ancak hiç kimse dünyanın insanların ilkel duyguları ile zalim ve yaşanılmaz bir yer olabileceğinin de garantisini vermedi.

Dünyada çekilen problemlerin ve sıkıntıların büyük bir çoğunluğu elbette insanlardan kaynaklanmaktadır. İnsan, doğanın bir parçası olsa da aynı zamanda doğaya karşı bir tehdit oluşturan yegâne varlıktır. Doğanın dengesi içinde var olabilmek, onunla uyum içinde yaşayabilmek insanın en büyük çabalarından biri olmalıdır. Ancak bu çaba genellikle kişisel menfaatlerin ve kısa vadeli kazanımların gölgesinde kalır. Doğanın sunduğu kaynakları sınırsız bir şekilde tüketmek, onunla savaş halinde olmak insanın kendi eliyle yarattığı bir felakettir. Bu yüzden toplumlar doğayla barışık yaşamayı öğrenmek zorundadır.

İnsanlık tarihi boyunca, doğayla savaş halinde olan insan, kendini doğanın üstünde bir varlık olarak konumlandırdı. Bu bakış açısı, doğanın sunduğu nimetleri hoyratça tüketmek ve onu kendi çıkarlarına hizmet eden bir araç olarak görmekle sonuçlandı. Oysa insan, doğanın bir parçasıdır ve onunla uyum içinde yaşamayı öğrenmelidir. Bu uyum, sadece doğayla değil, aynı zamanda diğer insanlarla da barış içinde yaşamayı gerektirir.

Toplumsal yaşam, insanların bir arada yaşama zorunluluğundan doğar. Bu zorunluluk, bazen büyük bir uyum ve dayanışma içinde, bazen de çatışma ve kargaşa içinde gerçekleşir. İnsanlar arasındaki ilişkiler, toplumsal normlar ve kurallar çerçevesinde şekillenir. Bu normlar ve kurallar, toplumun düzenini sağlamak ve insanların bir arada uyum içinde yaşayabilmesi için gereklidir. Ancak bu düzen, bazen bireylerin özgürlüklerini ve haklarını kısıtlayabilir. Bu durumda bireyler, toplumsal düzenin gereklilikleri ile kendi özgürlük ve hakları arasında bir denge kurmak zorundadır. Bu denge, toplumsal yaşamın en zorlayıcı yönlerinden biridir. Çünkü insan hem bireysel özgürlüklerine sahip çıkmak hem de toplumsal düzenin gerekliliklerine uymak zorundadır. Bu dengeyi sağlamak hem bireyler hem de toplum için büyük bir mücadele gerektirir. İnsanlar, bu mücadele içinde, bazen kendi özgürlüklerinden feragat etmek, bazen de toplumsal düzeni korumak için fedakârlık yapmak zorunda kalır.

Toplumsal yaşamın bir diğer önemli yönü ise adalet ve eşitliktir. Bir toplumun adalet ve eşitlik ilkeleri çerçevesinde yönetilmesi, bireylerin hak ve özgürlüklerine saygı gösterilmesi, toplumsal barışın ve huzurun sağlanması açısından büyük bir önem taşır. Adalet ve eşitlik ilkeleri, bireyler arasındaki ilişkilerin adil ve dengeli bir şekilde düzenlenmesini sağlar. Bu ilkeler, toplumsal düzenin sağlanmasında ve bireylerin hak ve özgürlüklerinin korunmasında temel bir rol oynar. Ancak adalet ve eşitlik, her zaman kolayca sağlanabilen değerler değildir. Bu değerlerin hayata geçirilmesi hem bireylerin hem de toplumların büyük bir çaba ve özveri göstermesini gerektirir. Adaletin ve eşitliğin sağlanması, bazen uzun süren mücadeleler ve fedakarlıklar gerektirebilir. Bu mücadeleler, toplumsal yaşamın en zorlayıcı

ve en karmaşık yönlerinden biridir. İnsanlar arasındaki ilişkilerde adalet ve eşitliğin sağlanması, toplumsal barış ve huzurun temel taşlarından biridir. Bu değerlerin hayata geçirilmesi, bireylerin hak ve özgürlüklerinin korunmasını, toplumsal düzenin sağlanmasını ve bireyler arasındaki ilişkilerin adil ve dengeli bir şekilde düzenlenmesini sağlar. Bu nedenle adalet ve eşitlik, toplumsal yaşamın vazgeçilmez değerleridir.

İnsan yaşamı karmaşık ve zorlu bir yolculuktur. Bu yolculuk, bireysel ve toplumsal mücadelelerle doludur. İnsan hem kendi iç dünyasında hem de dış dünyada bir denge kurmak zorundadır. Bu dengeyi sağlamak, bazen büyük bir çaba ve fedakârlık gerektirir. Ancak bu çaba ve fedakârlık, insanın yeryüzündeki varoluşunun bir parçasıdır. İnsan, bu mücadele içinde hem kendi özgürlüklerine sahip çıkmak hem de toplumsal düzenin gerekliliklerine uymak zorundadır. Bu dengeyi sağlamak hem bireyler hem de toplumlar için büyük bir mücadele gerektirir. Ancak bu mücadele, insan yaşamının anlamını ve değerini oluşturan temel unsurlardan biridir.

İnsan yaşamı, karmaşıklığı ve zorluklarıyla adeta bir bilmececi. Bu bilmece, zamanla çözülmeyi bekleyen düğümler ve keşfedilmeyi bekleyen gizemlerle doludur. Her insan, bu yolculukta kendi rotasını çizerken hem bireysel hem de toplumsal mücadelelerle karşı karşıya kalır. Kendi iç dünyasında huzuru bulmaya çalışan insan, dış dünyada da bir denge kurmak zorundadır. Bu dengeyi sağlamak, bazen büyük bir çaba ve fedakârlık gerektirir. Ancak bu çaba ve fedakârlık, insanın yeryüzündeki varoluşunun bir parçasıdır. İç dünyamızdaki fırtınalar, dış dünyadaki mücadelelerle birleştiğinde, hayatın zorlukları katlanarak artar. İnsan hem kendi özgürlüklerine sahip çıkmak hem de toplumsal düzenin gerekliliklerine uymak zorundadır. Bu dengeyi sağlamak hem bireyler hem de toplumlar için büyük bir mücadele gerektirir. Ancak bu mücadele, insan yaşamının anlamını ve değerini oluşturan temel unsurlardan biridir. Her birimiz, bu karmaşık denklemi çözmeye çalışırken, kendi içsel çatışmalarımızla da yüzleşmek zorunda kalırız.

Zihnimizin derinliklerinde, karşı konulamaz bir biçimde çatışan düşünceler ve duygularla boğuşuruz. Bu çatışmalar, zaman zaman bizi yıpratır ve yorgun düşürür. Sabahları uyanmak istememek, yataktan çıkmak istememek, bu içsel çatışmaların bir yansımasıdır. Bu durum, mücadeleden kaçmak mı, korkmak mı, uğraşmak istememek mi, yoksa basitçe usanmak mı? Bu soruya verilecek en doğru cevap, belki de her birimiz için farklıdır. Ancak benim için, bu durumun en doğru tanımı usanmak olur. İnsan, değiştiremeyeceği gerçekler karşısında yılgın bir usanç duyar. Bu usanç, bazen tüm umutlarımızı ve enerjimizi tüketir. Değiştiremeyeceğimiz gerçekler, hayatımızın katı bir gerçeği olarak karşımıza çıkar. Bu gerçeklerle yüzleşmek, bazen dayanılmaz bir yük haline gelir. Ancak bu yükü taşımak, insan olmanın bir parçasıdır.

Her yeni gün, yeni bir mücadele anlamına gelir. Her sabah, yeni bir umutla uyanmak ve bu umudu diri tutmak zorundayız. İçimizdeki usanç duygusunu aşmak, büyük bir çaba ve kararlılık gerektirir. Bu çaba, yaşamın zorlukları karşısında pes etmemek ve her şeye rağmen ayakta kalabilmek için gereklidir. İçsel

çatışmalarımızla başa çıkarken, dış dünyada da mücadele etmek zorundayız. Toplumsal düzenin gerekliliklerine uymak, bireysel özgürlüklerimizi korumak kadar önemlidir. Bu dengeyi sağlamak hem bireyler hem de toplumlar için büyük bir mücadele gerektirir. Ancak bu mücadele, insan yaşamının anlamını ve değerini oluşturan temel unsurlardan biridir. Zaman zaman, bu mücadele içinde kaybolmuş hissedebiliriz. Ancak unutmamalıyız ki, bu mücadele, insan olmanın bir parçasıdır. Her birimiz, kendi içsel çatışmalarımızla ve dış dünyadaki zorluklarla yüzleşirken, bu yolculuğun bir parçası olduğumuzu unutmamalıyız. Bu yolculuk, insanın yeryüzündeki varoluşunun bir parçasıdır ve bu varoluş, her birimizin yaşamına anlam ve değer katar. İç dünyamızdaki fırtınalar ve dış dünyadaki mücadeleler, yaşamımızın dokusunu oluşturur. Bu dokunun her bir ilmeği, yaşamın karmaşıklığını ve güzelliğini yansıtır. İnsan yaşamı, bu karmaşıklık ve güzellik içinde, her yeni günle birlikte yeniden şekillenir. Her birimiz, bu yolculukta kendi yerimizi bulurken, yaşamın anlamını ve değerini yeniden keşfederiz.

Tüm bunlar zihnin tamamında karşı konulamaz bir biçimde çatışırken, yaşamdaki zorunluluklar, gereklilikler insanı çetin bir kaosa doğru bir anaför misali çekerken, insan neden uyanmak istesin ama öyle değil mi? Bende çoğu sabah ne uyanmak ne de yataktan çıkmak istiyorum. Bunun adına her ne denilirse denilsin; mücadeleden kaçmak mı, korkmak mı, uğraşmak istememek mi yoksa korkmak mı? Buna vereceğim en doğru cevap kuşkusuz benim için usanmak olur. İnsan değiştiremeyeceği gerçekler karşısında yalnızca yılgın bir usanç duyuyor o kadar.